

CAPITOLUL UNU

Moartea lui LSL și sicriul Andorei

În acea dimineață rece de sfârșit de februarie, pînă și aerul părea să duhnească. Misterioasa explozie produsă în seara dinainte pe Insula Clemente dăduse nu puține bătăi de cap. Cetățenii se treziseră cu noaptea în cap și, cu amintirea încă vie a mării sărbători de Carnaval din Piața San Marco, mergeau pe străduțe și prin piațete acoperindu-și gura cu eșarfe și batiste, pentru a evita să respire gazul care învăluia Veneția. Mulți se întrebau ce se va fi întîmplat pe insula pustie, dar nimeni nu știa încă adevărul.

Copiii se duseseră la școală, ca de obicei, chiar dacă aveau o tuse puternică, amintire sîcîitoare a acelei seri. Doar cei patru prieteni din Giudecca ai Ninei De Nobili, nepoata marelui alchimist rus Mihail Mejinschi, aveau întipărit pe buze un zîmbet ciudat.

Dodo, Cesco, Roxy și Fiore erau singurii elevi care nu se arătau îngrijorați de explozia produsă în lagună, care pusese capăt necazurilor lor. Păpușa de ceară care semăna

leit-poleit cu Nina sărise în aer pe neașteptate, transformându-se într-o capcană ucigătoare pentru contele Karkon Ca' d'Oro și primarul LSL. Pentru tinerii alchimiști fusese cu adevărat o victorie măreață împotriva Răului și ardeau de nerăbdare să sărbătorească evenimentul.

În Vila Espasia ferestrele de la camera Ninei erau larg deschise, în ciuda frigului de afară, Liuba fredona cîntece rusești în timp ce dădea cu aspiratorul pe covor, fără să-i pese de mirosul înțepător adus de vîntul din lagună. Dar treburile gospodărești fură întrerupte brusc de sosirea neașteptată a profesorului José.

- Holla, unde e Nina? întrebă dascălul spaniol, cu un aer care te punea pe gînduri.

Avea ochii încercănați și părul răvășit: părea că nu pusese geană pe geană toată noaptea.

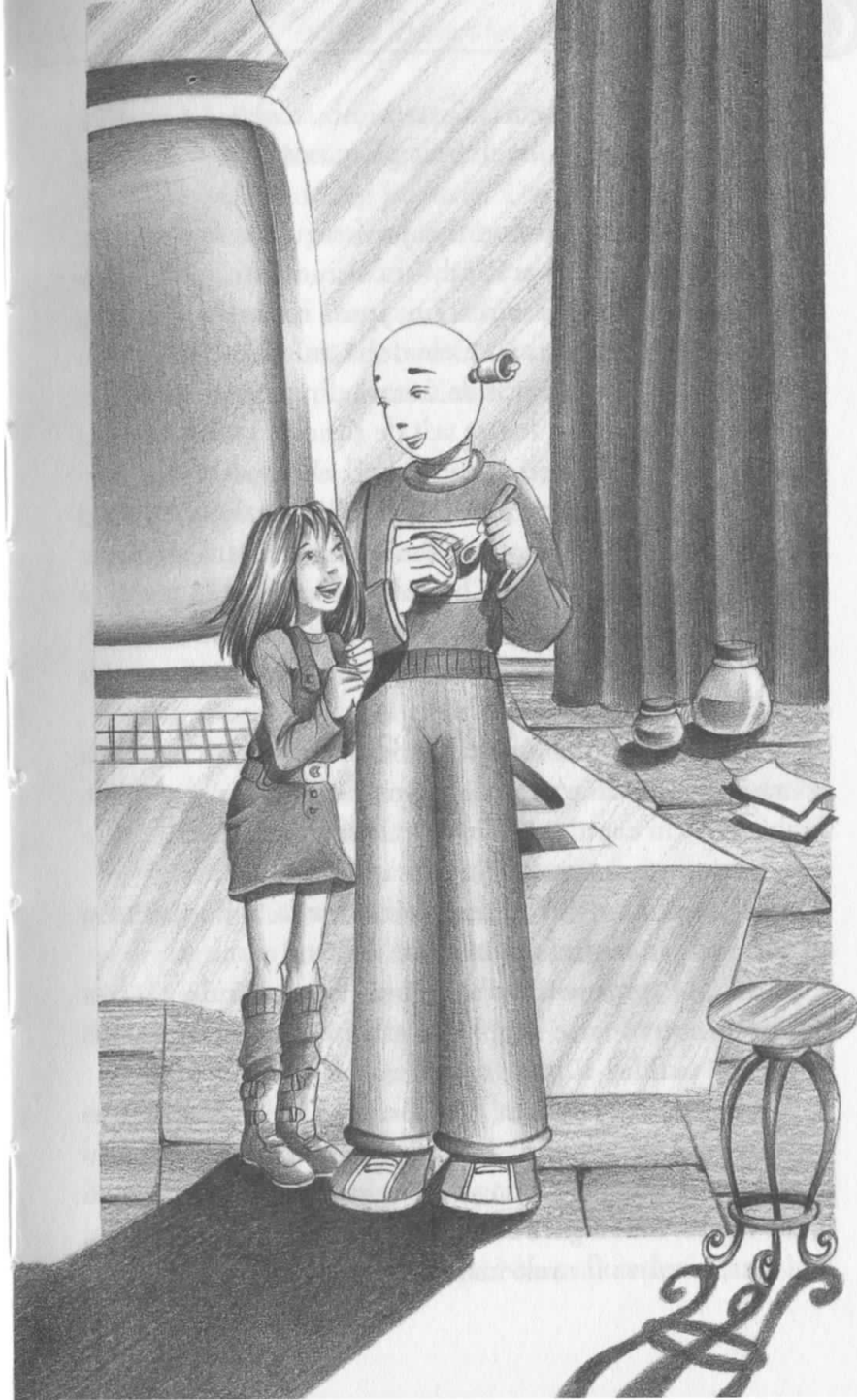
- Bună ziua, profesore. Nina e la parter. Studiază și mi-a spus să nu o deranjez, răspunse binevoitoare dădaca rusoaică stingînd aspiratorul.

- Studiază? Fără mine? Eu am venit aici tocmai pentru asta, izbucni profesorul enervat.

- Păi, știm că încă nu vă simțiți bine. De fapt... în dimineața asta arătați rău de tot. Întoarceți-vă în locuința dumneavoastră și băgați-vă în pat. La prînz vă pregătesc o supă.

Liuba se gîndea că făcuse o simplă observație, dar profesorul reacționează rău. Ieși din cămăruță trîntind ușa albastră, coborî în grabă scara în spirală, traversă Salonul cu Șemineu și întră în Salonul Dogelui. Merse țintă către ușa secretă a laboratorului din vilă și bătu cu insistență.

- Nina, știu că ești acolo, înăuntru! Deschide! Trebuie să-ți vorbesc degrabă! strigă el.

Dar ușa rămase închisă. În schimb, sosiră Adonis, lătrînd, și Platon, care, cu un salt pe măsută, făcu să se clatine lampa cea verde.

– Plecați de-aici, fiarelor! țipă profesorul tot mai mînios.

Dulăul negru rînji arătîndu-și colții ascuțiți, iar motanul, gata să-i sară în cîrcă lui José, își arcui spinarea zbîrlindu-și blana roșcată. Cele două animale chiar că nu se așteptau la o reacție atît de ursuză din partea dascălului spaniol. Niciodată nu fusese atît de țîfnos. Dar nu mai era același de cînd Nina și prietenii ei îl eliberaseră din scîrboasa peliculă violet cu care îl acoperise Karkon, sperînd să-l scoată din joc. Și totuși, Pomodiul, fructul alchimic creat de Nina cu ajutorul Chiccoliumului găsit în pădurea maya, funcționase foarte bine. Poate că José era încă tulburat și în stare de șoc, și de aceea nepoata profesorului Mișa îl lăsase în pace vreme de cîteva zile.

Dascălul spaniol își pierdu răbdarea și, neprimind nici un răspuns, plecă aranjîndu-și nervos pelerina și pălăria. Liuba se ivi în capul scării în spirală și strigă de sus:

– Professore, așteptați! Nu plecați...

Dar José nu-i dădu atenție, ieși din vilă bodogănind și trîntind cu putere ușa cea mare de la intrare.

Nina nu putuse deschide ușa laboratorului secret dintr-un motiv foarte simplu: se afla în Acqueo Profundis împreună cu Max-10p1.

– Am făcut-o și pe asta! Karkon și LSL sînt morți. Trebuie să-i dau de știre imediat Eterei. Dragă Max, îmi mai lipsește doar a Patra Taină și apoi gîndurile copiilor vor fi iarăși libere. Sînt sigură că acum, de vreme ce ăștia doi nu mai sînt, totul va fi mult mai ușor.

Fetița era foarte agitată gîndindu-se că va pune capăt oricăror lupte, dar... prietenul de metal era și mai și!

– Da, da, îți înțeleg bucuria. Dar ți-am explicat că z-a declanșat alarma pe neașteptate chiar ieri-zeară și nu pot ză pricep ce anume z-a întîmplat, spuse Max arătîndu-i cadranul electric din Acqueo Profundis.

– Ce-ți mai pasă de sistemul de alarmă?! Nu-ți dai seama că salvarea planetei Xorax este foarte aproape? răs-punse Nina apăsat.

– Mai înainte de a ne trîmbița biruința trebuie ză controlăm dacă e totul în regulă. Dacă zîntem la adăpozt, re-plică androidul care, de nervi, nu izbutea să-și stăpînească urechile în formă de clopot.

– Bine, bine. Arată-mi cadranul electric. Totuși, după aceea, vreau să vorbesc cu Eterea. E urgent.

Nina se așeză în fața cadranului și Max îi explică pe în-delete că luminițele roșii se aprinseseră pe neașteptate dînd de veste că cineva sau ceva pătrunsese în laborator sau se apropiase de ferestre.

– O fi fost explozia! strigă Nina. Suflul ei poate să fi produs o deplasare a aerului și un val subacvatic în adîncurile lagunei. Insula Clemente nu-i chiar așa departe de aici. Să-ți spun drept, întîmplarea asta nu mă îngrijorează. Liniștește-te, Max!

Bunul android se așeză pe taburet și își duse mîinile la țeasta lucioasă.

– Nu pricepi nimic! Dacă acezt cadran electric nu funcțio-nează înzeamnă că nu pot ză activez computerul și ză te pun în legătură cu Eterea.

Explicația lui Max o făcu pe Nina să tremure.

- Atunci, trebuie să-l reparăm imediat! zise fetița.

- Zigur, tocmai azta vreau să fac. Poate că zînt prea tulburat. Acum o să mănînc un pic de dulceață de căpșune - și, zicînd acestea, luă borcanul și-l deschise.

Nina zîmbi, îi dădu un pupic pe fruntea metalică și adăugă:

- Mănîncă, mănîncă. Stai liniștit, o să vezi că vei izbuti să găsești defectiunea! Cu Eterea o să vorbesc după-amiază. Aștept să-mi vină prietenii, așa îi vom da vestea toți împreună. Nu-i așa?

- Așa-i, repetă Max înghițind două linguri de dulceață.

Tîna alchimistă părăsi Acqueo Profundis, se urcă în vagonetul rapid, traversă tunelul, ajunse la scara îngustă și ieși prin chepengul din laboratorul vilei. Dacă nu putuse încă da vestea cea bună Eterei și bunicului, voia cel puțin să o împărtășească cu Systema Magicum Universi. Își puse mîna cu stea roșie pe marea Carte Vorbitoare, dar coperta nu se ridică.

Încercă încă o dată. Nimic. Cartea nu se deschise. Făcu un pas înapoi, se încruntă și, îngrijorată, scoase din buzunar Taldomul Lux, îl strînse la piept și murmură:

- Da' ce se întîmplă? Cartea nu vrea să vorbească!

Așezată pe taburet, cu coatele sprijinite de masa pentru experimente, privea de jur împrejur. Toate erau la locul lor: sticlutele, flacoanele, alambicurile și lingurile de cupru erau neatinsse. Iar amestecul de safir și aur fierbea ca de obicei în ceaunul agățat în șemineul mereu aprins. Neîncrezătoare și năucită, rămase cu ochii pironiți pe Systema Magicum Universi, căutînd un răspuns.

Orologiul arăta ora 10.36 de minute și 7 secunde. Acea dimineață de sfîrșit de februarie, începută cu mare entuziasm, nu părea să continue deloc pe calea cea bună.

Afară, pe canalul dinspre Giudecca, trei șalupe mari ale pompierilor se întorceau după ce interveniseră în lagună. Nici măcar comandantul, așteptat în Aula Mare a Tribunalului din Veneția de către autoritățile judecătorești și consilierii primăriei, nu era în stare să dea o explicație pentru cele întîmplute pe Insula Clemente. Cînd intră în sală, toți tăcură ca să asculte cu atenție.

- Din cîte ne dăm seama, insula aceea este nelocuită și probabil că explozia s-a produs din cauze accidentale. Poate o scurgere de gaz dintr-o conductă veche, mîncată de rugină. Din fericire, nu sînt victime, povesti comandantul, adăugînd doar cîteva amănunte care părăuă cu totul lipsite de importanță. În interiorul unei clădiri foarte ciudate de onix negru am găsit doar niște pene mari, pîrlite, și cîteva oase. Probabil că este vorba despre rămășițele vreunui animal care trăia pe insulă. Nimic interesant.

Judecătorii ridicară din umeri, iar cei zece consilieri municipali îmbrăcați în violet rămaseră neclintiți în tăcere.

Incendiul de pe Insula Clemente părea într-adevăr un mister, dar ciracii lui Loris Sibilo Loredan mințeau cu nerușinare. Știau prea bine că tocmai acolo fusese găsită statuia Leului Înaript și auziseră dintotdeauna vorbindu-se despre acel refugiu atît de ciudat și blestemat. Nu spuseră nimic: trebuiau să păstreze secretul și să dea ascultare dispozițiilor pe care li le lăsase contele Karkon. Și, în plus, evenimente magice și inexplicabile se tot petrecuseră, ba chiar cu asupra de măsură!

Președintele tribunalului se ridică în picioare și îi țintui pe consilieri cu privirea.

– Și despre primar ce vești sînt? Tot bolnav este? Nu și-a făcut simțită prezența nici măcar astăzi?

Cel mai bătrîn dintre consilieri își dresе glasul și luă cuvîntul:

– Din păcate, primarul LSL încă nu se simte bine. Dar curînd, ba chiar foarte curînd, se va reîntoarce la primărie. Nu vă faceți griji. Cu siguranță, contele Karkon ne va ajuta să înțelegem ce anume se petrece în oraș. Veți vedea că misteriosul incendiu izbucnit pe Insula Clemente își va găsi o explicație.

Judecătorii și pompierii rămaseră fără cuvinte, pe cînd cei zece consilieri se ridicară toți deodată și părăsiră tribunalul. Cu pas grăbit, doi dintre ei se îndreptară către Palatul Ca' d'Oro: ardeau de nerăbdare să afle adevărul și să verifice dacă LSL era pregătit să se reîntoarcă la primărie. Care dintre ei ar fi putut prevedea că primarului și contelei li se întîmplase ceva foarte grav?

Bătură la poartă și sunară de mai multe ori, dar nu le deschise nimeni. Palatul părea pustiu.

Așadar, Veneția era oare lăsată în voia Magiei?

Consilierii căzuseră pradă îndoielii și nu știau să dea nici un răspuns. Se răsuciră pe călcîie și se îndreptară către primărie.

Pe neașteptate, văzură cu coada ochiului un personaj ciudat intrînd repede în palatul lui Karkon. Făcură cale întoarsă strigîndu-i individului necunoscut să se oprească, dar poarta li se închise în nas, lăsîndu-i cu gurile căscate. Unul din cei doi își ridică privirile și văzu că trei ferestre

se iluminaseră pe dată. Așadar, era cineva în palat! Și de ce oare nu răspunsese nimeni mai înainte? Și apoi, cine era individul ăla ciudat care izbutise să intre?

Cei doi ciraci ai marchizului Loris Sibilo Loredan se priviră albi ca varul și hotărîră să dea un telefon, trăgînd nădejde că, poate, contele ar fi avut chef să le ofere o explicație demnă de crezare.

La cinci după-amiaza, prietenii Ninei se duseră la vilă și își găsiră prietena în Salonul Dogelui. Era așezată pe jos, în mijlocul unui munte de cărți.

– Ce faci? o întrebă Cesco.

– Caut o explicație! veni răspunsul sec al fetei, care nici măcar nu-și înălță privirea.

– O explicație? spuseră ceilalți în cor.

– Da. Încerc să aflu de ce nu mai vorbește Systema Magicum Universi. Poate că în aceste cărți de alchimie se găsește răspunsul, explică ea preocupată.

– Cum adică nu mai răspunde? Tocmai acum cînd l-am învins pe Karkon?

Ca de obicei, reacția lui Roxy fu plină de energie.

– Chiar așa. Poate că e ceva ce nu știm. Totuși, steaua pe care o am în palma mîinii drepte este roșie și, ca atare, nu ar trebui să fie nici o primejdie.

Nina le arată prietenilor semnul alchimic, iar aceștia se așezară lîngă ea și începură să răsfoiască paginile cărților.

– Hai să m... m... mergem să v... v... vorbim cu Max, începu Dodo, dar Nina îl opri brusc, zicîndu-i că androidul era nervos din cauza alarmei care se declanșase în Acqueo Profundis.